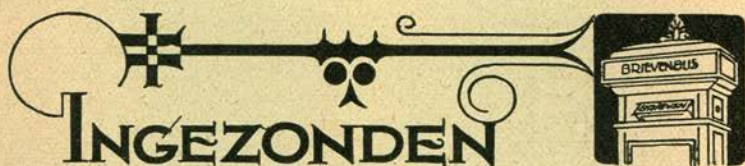

INGEZONDEN

Mijne Heeren,

Gaarne zullen wij gebruik maken van de mogelijkheid om onzerzijds eenige toelichtende opmerkingen te maken naar aanleiding van het ingezonden schrijven van den heer J. H i j e n g a te Leeuwarden d.d. 28 Januari 1942, opgenomen in het Februari-nummer van Uw tijdschrift.

In de eerste plaats dan de algemeene kant van deze aangelegenheid. Zooals van voldoende bekendheid is, werd indertijd, ingevolgd het overleg met de speciale commissie voor voorbereiding der tandartsenpolis, besloten het risico van arbeidsongeschiktheid van de leden van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde (hier korthedshalve verder te noemen „de Maatschappij”) te verzekeren op twee polissen: t.w. de ongevallen- en de ziektepolis.

Aan elk van deze polissen werd èn door de Maatschappij èn door ons alle zorg besteed, opdat bereikt zou worden hetgeen de ontwerpers beoogden: nl. een „all round” dekking tegen arbeidsongeschiktheid van den tandarts. Het zou buiten het bestek van dit schrijven vallen om alle wijzigingen op te sommen, die op de normale condities van de ongevallen en ziekteverzekering werden aangebracht; vast staat, dat deze wijzigingen voor de H.H. tandartsen even zooveel verbeteringen betekenden.

Een dezer amendementen was de z.g. infectieclausule, die op de ongevallenpolis aangebracht werd. De ongevallenpolis definieert het begrip ongeval als volgt: „de plotselinge en rechtstreeksche inwerking van uitwendig geweld, zoo, dat daardoor een (geneeskundig vast te stellen) lichamelijk letsel ontstaat.” Door de zoo juist genoemde infectieclausule wordt „als lichamelijk letsel ontstaan door uitwendig geweld ook aangemerkt „infectie van welken aard ook, indien zij te wijten is aan het spatten van etter op slijmvlies van oog, neus of mond, of indien zij volgens geneeskundige opvatting veroorzaakt moet zijn door uitwendige verwonding, ook al is die verwonding niet meer aanwijsbaar.”

De strekking van deze uitbreiding is het in de ongevallenpolis begrijpen van aanwijsbare infecties; dat bij de formulering van deze clausule de wensch voorgezeten heeft om met betrekking tot den bewijslast niet in formalisme te vervallen, moge ten alle overvloede blijken uit de bewoordingen: „ook al is die verwonding niet meer aanwijsbaar”; het criterium wordt dan of redelijkerwijs aangenomen moet worden of er een verwonding geweest is.

In het geval van den heer H i j e n g a is er van de zijde van verzekerde niet alleen nimmer *bewezen*, dat zich een infectiegeval voorgedaan heeft in den zin van bovengenoemde infectieclausule, maar het is ook nimmer *waarschijnlijk* of zelfs maar *aannemelijk* gemaakt. Dientengevolge bestond er geen recht op uitkeering krachtens de ongevallenpolis. Het door den heer H i j e n g a genoemde geval (ontsteking van de bijholten) zou natuurlijk wel onder de ziektepolis gedekt zijn, maar dit risico heeft de heer H i j e n g a indertijd niet willen verzekeren. Indien men de ongevallenpolis zou willen interpreteren zooals de heer H i j e n g a dit doet, dan zou het gevolg zijn, dat men elke griep of verkoudheid, keelontsteking of longaandoening onder de ongevallenpolis zou kunnen gaan claimen, hetgeen zeker nimmer de bedoeling noch van de Maatschappij, noch van ons geweest is; deze risico's vallen nu eenmaal naar hun aard onder de zieltepolis.

Hiermede is eigenlijk ons antwoord op de opmerkingen van den heer H i j e n g a gegeven. Wij zouden evenwel, toch over deze zaak schrijvende, gaarne ook onzerzijds een opmerking maken over de behandeling van dit schadegeval door den heer H i j e n g a.

Nadat de controleerende arts tot de conclusie was gekomen, dat er hier noch van een ongeval, noch van een infectie in den zin van de infectieclausule sprake was, heeft de heer H i j e n g a, na met onze afwijzing in kennis te zijn gesteld, reeds dadelijk bedreigd met het „ingezonden stuk” („Uw weinig soepel bekijken van dit soort ongevallen (sic) heeft mij doen besluiten het bestuur van onze maatschappij hierover uitvoerig in te lichten en mijn geheele geval zoo nauwkeurig mogelijk weer te geven. Ook voel ik er veel voor het als ingezonden stuk in het tijdschrift op te doen nemen, waar U vermoedelijk wel geen bezwaar tegen zult hebben” (sic) (brief d.d. 29 Juli 1940).

Aangezien de directie van een verzekeringmaatschappij zich nu eenmaal bij haar beleid niet kan laten leiden door dreigementen met ingezonden stukken of anderszins, hebben wij op dit gedeelte van het schrijven van den heer H i j e n g a indertijd niet gereageerd. Na een hernieuwd onderzoek en een hernieuwde afwijzing heeft de heer H i j e n g a ons daarna nog eens aan zijn voornemen herinnerd („In mijn tweeden brief heb ik een vraag gesteld naar aanleiding van het publiceeren in het Tijdschrift voor Tandheelkunde. U was zoo vriendelijk, tot dusverre, deze vraag te negeren”: brief d.d. 10 September 1940). Andermaal werd een poging ondernomen tot oplossing van het geschil, dat ter beslissing werd voorgelegd aan een door den heer H i j e n g a aangewezen arbiter, namelijk Prof. Dr. H u i z i n g a te Groningen, die na ampel onderzoek van de aangelegenheid den heer H i j e n g a in het ongelijk heeft gesteld. („Het standpunt van den heer J. H i j e n g a is niet juist. Het is niet in overeenstemming met de gangbare opvatting over ongevalleneeskunde, zooals b.v. blijkt uit de bekende handboeken: C. T h i e m, Handbuch der Unfallerkankungen en F. K ö n i g & G. M a g n u s, Handbuch der Gesamten Unfallheilkunde”: rapport Prof. H u i z i n g a d.d. 24 Juli 1941).

Men had mogen verwachten, dat thans de discussies over de kaak-

ontsteking van den heer H i j e n g a tot een einde zouden zijn gekomen; immers de doór den heer H i j e n g a gekozen arbiter had uitspraak gedaan. Het tegendeel bleek evenwel waar: de heer H i j e n g a heropende de correspondentie met ons, en heeft zich daarna, indien wij goed zijn ingelicht, met zijn geval gewend tot het Bestuur van Uw Maatschappij en thans is dan uiteindelijk ook het „ingezonden stuk” geboren.

Onzerzijds hebben wij onze pogingen om den heer H i j e n g a van zijn ongelijk te overtuigen thans opgegeven; daarentegen stelden wij er hoogen prijs op, om voor het forum van Uw lezers, door den heer H i j e n g a uitgezocht om nog eens andermaal zijn grieven te uiten, ook onzerzijds in het kort ons standpunt te hebben mogen uiteenzetten.

U, mijne Heeren, dankend voor de afgestane plaatsruimte, teekenen wij,

Hoogachtend,

DE DIRECTIE:

Verzekeringsbank

„DE NIEUWE EERSTE NEDERLANDSCHE” N.V.

G. N. HALLEMAN